

[Mette Madsen]

har ret til at være her, og at man ikke bare slår, hvis man ikke straks får sin vilje.

Det er naturligvis vigtigt, at forældrene har tid til at være sammen med deres børn, og det kan vi bl. a. give dem gennem en omlægning af forskellige tilskudsordninger, så det f. eks. bliver gjort mere attraktivt for forældrene selv at passe børnene under opvæksten. Noget kunne også opnås ved at fremme mulighederne for deltidsarbejde, både inden for det offentlige og igennem ændrede aftaler på det private arbejdsmarked.

Det vil alt sammen desværre kun hjælpe så lidt, hvis det ikke også lykkes at få ændret holdningen i familierne til de værdier, det har at prioritere et godt familiesammenhold højere end den højest mulige indtægt på et hvilket som helst tidspunkt i tilværelsen. Et varmt familieliv vil i høj grad forebygge de aggressioner, som gør mennesker til voldsforbrydere.

Også skoler, ungdomsklubber og sportsklubber har et stort ansvar. Her er det glædeligt, at det kriminalpræventive råd i det sidste par år har fået igangsat et samarbejde mellem socialvæsen, politi og skole. Jeg vil gerne benytte lejligheden til at takke politiet for det arbejde, der her udføres, ofte langt ud over normal arbejdstid. I dette præventive arbejde indgår bl. a. oplysning om, hvad misbrug af alkohol og narkotika kan medføre. Endvidere er der filmforevisning om kriminalsager og om, hvad der sker, hvis man starter småkriminalitet, og der fortælles også om den form for vold i det små, der begynder som mobning. I timerne om samfundsorientering har man i visse skoler taget de større børn med i retten og ladet dem overvære straffesager, bl. a. om grov vold. Jeg tror, dette i høj grad medvirker til at pille glorien af voldsmanden, den glorie, som de moderne massemedier i så høj grad forsyner de såkaldte helte med.

Det har naturligvis været drøftet, hvilken virkning film og TV-reportager med hårde voldsscener har på børn og unge, hvor kun få vil benægte, at der er en jævn strøm af vold i vore massemedier, og at den er tilgængelig for børn. I USA har der gennem flere år været forsket i dette problem, og i bogen »Vold – en ond arv« omtaler Eric Danielsen dette arbejde samt konklusionen af de to vigtigste rapporter, hvor det i den ene bl. a. siges:

»... at disse skildringer af vold går i retning af at udvide de adfærdsmæssige grænser for acceptabel vold ud over lovfæstede og samfundsmæssige normer«.

Den anden konkluderer bl. a.:

»Medens det ikke kan konkluderes, at fjernsynet har en ensartet uheldig virkning, taler bevismaterialet stærkt for, at TV-vold bidrager til en forøgelse af den aggressive adfærd hos nogle børn, navnlig dem, der allerede er disponeret til at opføre sig aggressivt.«

Jeg ved ikke, i hvor høj grad man kan sammenligne amerikanske og danske børn eller amerikansk og dansk TV. I hvert fald er det nok rigtigt, at amerikanske børn ser flere timer TV daglig end danske, men det vil utvivlsomt være af meget stor betydning, at man fik en lignende undersøgelse af danske børns reaktioner. Derfor vil jeg bede den ansvarlige minister for dette område overveje at sætte en sådan undersøgelse i gang.

Beskæftigelse i job eller uddannelse til overhovedet de fleste mulige job er en meget vigtig bestræbelse i den problemstilling, vi her drøfter. Temmelig mange unge i den sårbare alder omkring 15–20 år er på grund af en række forhold i udsatte positioner i dagens Danmark. Venstre afventer det bebudede udspil til en drøftelse af ungdomsuddannelserne, og vi forventer, at den drøftelse, der kommer, resulterer i en endnu bedre vifte af alsidige tilbud til de unge.

Det var med stor glæde, jeg hørte ministeren omtale alle de foranstaltninger, der er i gang i ungdomsskole og ungdomsklubber og i det frivillige ungdomsarbejde. Jeg tror som ministeren, at det har meget stor betydning, at vi her får kontakt med de unge, også ved at tale med dem om det problem, vi drøfter i dag.

Jeg vil gerne takke undervisningsministeren for tilslutningen til det forsøgsarbejde – som jeg finder meget vigtigt – der er i gang i Ålborg Øst. Jeg vil samtidig gerne takke, som ministeren gjorde det – det synes jeg næsten ikke vi kan gøre tit nok – alle de voksne, der giver en stor del af deres fritid til arbejdet med børn og unge i det frivillige ungdomsarbejde.

Det er naturligvis først og fremmest børnene, der bør lære respekten for medmennesker, og at det at slå ikke løser de problemer, de en dag kan løbe ind i. Men også hos